

Arrest

nr. 273 494 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Palestijnse origine, dient op 25 november 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 17 september 2020 bij arrest met nummer X.

1.2. Op 20 september 2021 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 13 januari 2022 niet-ontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Palestijnse nationaliteit en bent u geboren op (...) 2000 te Khan Younis. U woonde eerst in Mugraka. Deze woning werd vernield door bombardementen waardoor u vanaf 2006 in Sheikh Zayed woonde. Vanaf 2007 woonde u in het Shate kamp te Gaza stad. U ging naar school tot het zesde middelbaar, maar werkte dit niet af. Op 5 september 2018 bent u samen met uw broer, BKMM ([...]), uit Gaza vertrokken. U wilde uw broer, AKMM ([...]), die in België werd erkend als vluchteling komen vervoegen. Toen jullie door Griekenland reisden werden jullie in Rhodos gearresteerd en acht dagen opgesloten. Jullie werden gedwongen vingerafdrukken te laten afnemen en een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hierna werden jullie overgebracht naar het opvangkamp in Leros. Daar werd u enkele keren gearresteerd en geslagen toen er rellen in het kamp uitbraken. U kreeg er in de zomer van 2019 de vluchtelingenstatus toegekend. Een tweetal maanden later kreeg ook uw broer B er de vluchtelingenstatus toegekend. Jullie verbleven daarna een viertal dagen in een hotel in Athene. Daar werd u nog een keer gearresteerd. Bovendien werd u er met bepaalde blikken aangekeken in de winkel en ondervond u moeilijkheden bij het boeken van een hotelkamer. Aangezien het van bij aanvang jullie bedoeling was om jullie broer A te komen vervoegen, reisden jullie op 4 oktober 2019 tot België. Jullie dienden hier een eerste verzoek om internationale bescherming in op 25 november 2019. Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van volgende documenten voor: uw Palestijnse identiteitskaart (d.d. 24/9/'17), uw Palestijns paspoort (d.d. 21/6/'18), uw geboorteakte, uw UNWRA-kaart, uw vluchtelingenattest van UNWRA, een schoolattest, medische attesten, foto's en video's over de situatie in het opvangkamp in Griekenland en een video over het fatwa-programma in scholen in Gaza. Op 24 februari 2020 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk daar u reeds internationale bescherming genoot in een andere Europese lidstaat, meer bepaald Turkije. U diende op 3 maart 2020 beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), doch op 17 september 2020 werd uw beroep door deze instantie verworpen.

U blijft in België en dient op 15 januari 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in, u stelt dat uw eerste verzoek hier afgewezen werd omdat u een verblijfsvergunning in Griekenland heeft, doch dat er geen rekening werd gehouden met verschillende factoren zoals financiële steun, opvang en toegang tot medische zorg. U legt ter staving van uw verzoek een UNHCR Card Receipt neer, geldig van 7 november 2018 tot 31 juli 2020, en geeft aan dat hieruit blijkt dat na het vervallen van deze kaart u geen recht meer hebt op financiële steun. Verder geeft u aan een wetsartikel te hebben meegebracht waaruit blijkt dat vluchtelingen uit andere Europese landen die hier meer dan anderhalf jaar verblijven recht hebben op resettlement in het land waarin ze zich bevinden, u hebt dat gelezen, zo stelt u. Ter staving hiervan legt u info van het CGVS over erkende vluchtelingen neer. U verklaart dat men u in Griekenland weigerde werk te geven, u gediscrimineerd werd en geen werkvergunning kreeg en het daar racisten zijn. U vreest daar van de honger om het leven te komen en/of op straat te belanden. U voegt nog toe dat uw vader kanker heeft en jullie om financiële hulp vraagt, doch dat jullie hem niet kunnen helpen. Tot slot geeft u nog aan in 2020 een verkeersongeval te hebben gehad en naar aanleiding daarvan nog steeds problemen te hebben, u kan niet geholpen worden omdat u geen documenten hebt. In mei 2021 zal 'de zaak van het verkeersongeval' voor de rechtbank komen, zo geeft u aan. Op 29 april 2021 werd u een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) betekend. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 3 september 2021 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. Aangezien u niet verscheen voor uw gehoor bij de DVZ werd een technische weigering genomen.

Zonder België te verlaten diende u op 20 september 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders en zus zijn intussen verhuisd naar Egypte wegens de ziekte van uw vader. U kreeg door uw onzeker verblijfsstatuut in België ook psychische problemen en u heeft een oogprobleem. Wat betreft uw vrees ten aanzien van Griekenland herhaalt u de elementen die u reeds in uw vorige verzoeken om internationale bescherming uiteenzette. Ter staving van uw vierde verzoek om internationale bescherming legt u medische documenten in verband met uw oogprobleem neer, een kopie van uw Grieks verblijfsstatuut en een attest van de gemeente Riemst dat u hier niet meer verblijft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Wat betreft uw verklaring dat u psychische problemen moet er op gewezen worden dat u deze bewering geenszins concretiseert, noch staft aan de hand van documenten. U laat het voorts na om aan te tonen dat deze psychische problemen u zouden verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden

redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en u zich beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk verwijst u naar de problematische socio-economische omstandigheden in Griekenland (verklaring volgend verzoek, dd.20.04.2021, punten 16 en 19).

Dient in dezer te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard omdat u niet aannemelijk had gemaakt Griekenland te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie, noch vanwege een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming. De omstandige motivering vindt u terug in de beslissing door het CGVS genomen in kader van uw eerste verzoek en tweede verzoek, een appreciatie die bevestigd werd door de RvV. Heden haalt u geen enkel nieuw element aan betreffende uw beweerde vrees ten aanzien van Griekenland.

Wat betreft de psychische problemen die u zou kennen, dient te worden opgemerkt dat u deze problemen geenszins staaft met documenten. U laat het bovendien na om aan te tonen waarom deze psychische problemen zouden kunnen leiden tot vervolging of ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Griekenland.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet immers worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle

gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Uw verklaring dat uw familie naar Egypte reisde en u dus niet meer beschikt over een netwerk in de Gazastrook kan hierbij buiten beschouwing gelaten worden aangezien u reeds kan genieten van de internationale bescherming van Griekenland.

De documenten die u neerlegt kunnen de bovenstaande appreciatie eveneens niet wijzigen. De medische attesten die u neerlegt betreffen problemen die u heeft met uw oog en staan los van uw vrees ten aanzien van Griekenland. De brief van de gemeente Riemst mag dan wel aantonen dat u heden niet over een adres in deze gemeente Riemst beschikt, maar houdt eveneens geen verband met uw vrees ten aanzien van Griekenland. Tot slot legt u uw verblijfstitel in Griekenland neer, hetgeen de eerdere appreciaties van het CGVS enkel bevestigt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2. Verzoeker wijst op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en stelt dat een beslissing op grond van onderhavig artikel moet worden getroffen binnen een termijn van 10 werkdagen. Deze termijn werd niet gerespecteerd. Door deze termijn niet te respecteren schendt de commissaris-generaal artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Bovendien schendt het overschrijden van deze termijn de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Voorts schendt de commissaris-generaal de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De bestreden beslissing motiveert immers niet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd, waardoor verzoeker zich in het ongewisse bevindt wat de redenen van de overschrijding betreft. Hierdoor schendt de commissaris-generaal artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM gelezen met de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verder verwijst verzoeker naar het recht op een persoonlijk onderhoud vervat in de artikelen 57/5ter, § 1, eerste lid, en artikel 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Indien van dit recht wordt afgeweken dient de commissaris-generaal hieromtrent te motiveren. Zulke motivering ontbreekt echter in de bestreden beslissing, waardoor artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, samen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Verzoeker wijst er verder op dat er onterecht een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen. Gezien verzoeker bijkomende verklaringen aflegt is het aan de commissaris-generaal om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar de eerdere beslissing volstaat niet.

Verder stelt verzoeker dat zijn internationale bescherming in Griekenland allesbehalve vaststaat, hetgeen als volgt wordt toegelicht: *"In de bestreden beslissing wordt vooreerst echter geen onderzoek verricht of het werkelijk vaststaat dat de verzoekende partij actueel nog steeds internationale bescherming - met bijhorend verblijfsrecht - heeft in Griekenland.*

Dat verzoeker zich actueel niet meer zou kunnen baseren op het statuut van internationale bescherming in Griekenland, is nochtans een reëel gegeven. Verzoeker verliet Griekenland reeds op 4 oktober 2019. Sindsdien heeft verzoeker geen officiële verblijfplaats meer in Griekenland en kan er zich een wijziging hebben voorgedaan in het eerder verkregen statuut in Griekenland. Verzoeker bekritiseert dan ook dat er geen enkel actueel onderzoek werd verricht naar de verkregen "internationale bescherming" door Griekenland, terwijl dit in de bestreden beslissing als uitgangspunt wordt genomen.

Op dit punt werd er daarom onvoldoende onderzoek gevoerd, waardoor het minstens toekomt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om dit - voor hen eenvoudig - onderzoek te verrichten.

Ten tweede, wijst verzoeker op de fysieke en mentale problemen waarmee hij actueel kampt.

Verzoeker legde ook medische documenten neer in het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming, met name in verband met de oogproblemen die hij heeft. Deze elementen zijn essentieel, terwijl de persoonlijke kwetsbaarheid van verzoeker in de bestreden beslissing niet worden betrokken in de gemaakte beoordeling (zie onder meer: "De medische attesten die u neerlegt betreffen problemen die u heeft met uw oog en staan los van uw vrees ten aanzien van Griekenland"; stuk 1, pagina 3)."

Zelfs al zou de internationale bescherming van verzoeker nog steeds actueel zijn, dan loopt hij nog steeds een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Griekenland, in strijd met artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Verzoeker licht toe als volgt: *"Verzoeker wijst op de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten aanzien van statushouders in Griekenland (zie o.a. RvV nr. 259 486 van 23 augustus 2021 en RvV nr. 259 490 van 23 augustus 2021). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wees erop dat in Griekenland het niet kan worden voorkomen dat statushouders in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is (zie o.a. RvV nr. 259 486 van 23 augustus 2021 en RvV nr. 259 490 van 23 augustus 2021).*

Gelet op de politieke (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken)

en socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Er blijkt ook dat de toegang tot de Griekse gezondheidszorg in de praktijk om verschillende redenen wordt belemmerd (zie o.a. RvV nr. 259 486 van 23 augustus 2021 en RvV nr. 259 490 van 23 augustus 2021).

Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekers, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen (zie o.a. RvV nr. 259 486 van 23 augustus 2021 en RvV nr. 259 490 van 23 augustus 2021).

Daargelaten de vraag of en in welke mate thans (nog) kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (en er kan van worden uitgegaan dat de levensomstandigheden die statushouders bij een terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen niet de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie bereiken), meende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat minstens een verder en gedegen onderzoek van de verzoekende partij zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen was. Verzoeker bevindt zich in een gelijkaardige situatie, gelet op de fysieke en mentale problematiek van verzoeker en zijn langdurig verblijf in België. Verzoeker verliet Griekenland op 4 oktober 2019 en reisde naar België. Sindsdien is hij in België verblijvende.”

Omwille van het profiel van verzoeker en de situatie in Griekenland geldt er een ernstig risico dat verzoeker wordt blootgesteld aan een mensonwaardige behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing gaat maar kort en algemeen in op de specifieke situatie van verzoeker, hetgeen blijkt geeft van een onzorgvuldig onderzoek.

2.3. Ter ondersteuning van het beroep zijn volgende rapporten gevoegd aan het verzoekschrift:

- <https://www.dw.com/en/greece-refugees-syria/a-54083143>.
- <https://odi.org/en/insights/addressing-the-protection-gap-in-greece>

3. De aanvullende nota

3.1. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij de volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- <https://rsaegan.org/wp-content/uploads/2022/0B/2022-03 RSA BIP EN.pdf>
- https://www.gcr.gr/media/k2/attachments/GCR_ACF_english.pdf.
- <https://euobserver.com/migration/153893>
- <https://balkaninsight.com/2Q22/01/05/afghans-in-greece-feel-abandoned-after-getting-asylum>.
- <https://www.statewatch.org/analyses/2021/greece-the-new-hotspots-and-the-prevention-of-primary-flows-a-human-rights-disaster>.
- <https://ecre.org/greece-huge-discrepancy-between-reported-rescues-and-arrivals-suggests-massive-pushbacks-billions-spent-do-little-for-violations-and-mismanagement>

De rapporten waarvan verzoeker de weblinks bijbrengt worden ook besproken in de aanvullende nota.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd niet-ontvankelijk verklaard omdat hij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. De commissaris-generaal hechtte geen geloof aan het door hem opgeworpen interpersoonlijk geweld en oordeelde dat verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Zijn beroep tegen de beslissing van 20 februari 2020 werd verworpen door de Raad op 17 september 2020 bij arrest met nummer 241 108.

Op 20 september 2021 dient verzoeker het thans voorliggend volgend verzoek in. De verzoekende partij stelt dat ze psychische problemen heeft, ze wijst op de problemen aan haar rechteroog en zet ook uiteen welke problemen familieleden die in Griekenland verblijven ondervonden hebben.

Ter ondersteuning van zijn tweede verzoek legde hij de volgende documenten neer: 7 medische attesten van de dienst oogziekten van UZ Leuven, een medisch attest van 24 september 2021 voor een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zijn Griekse verblijfskaart en een brief van de gemeente Riemst waarin er meegedeeld wordt dat hij van ambtswege afgevoerd werd.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat: *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en u zich beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk verwijst u naar de problematische socio-economische omstandigheden in Griekenland (verklaring volgend verzoek, dd.20.04.2021, punten 16 en 19).*

Dient in dezer te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard omdat u niet aannemelijk had gemaakt Griekenland te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie, noch vanwege een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming. De omstandige motivering vindt u terug in de beslissing door het CGVS genomen in kader van uw eerste verzoek en tweede verzoek, een appreciatie die bevestigd werd door de RvV. Heden haalt u geen enkel nieuw element aan betreffende uw beweerd vrees ten aanzien van Griekenland.

Wat betreft de psychische problemen die u zou kennen, dient te worden opgemerkt dat u deze problemen geenszins staaft met documenten. U laat het bovendien na om aan te tonen waarom deze psychische problemen zouden kunnen leiden tot vervolging of ernstige schaden bij een eventuele terugkeer naar Griekenland.”

Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn beweerd problemen in Griekenland, dan wel de mogelijkheid tot bescherming door de Griekse overheden. Voorts laat de verzoekende partij na om in het verzoekschrift of in de aanvullende nota documenten bij te brengen die de voorgehouden psychische problemen staven. Op basis van de stukken van het administratief onderhoud kan geenszins geconcludeerd worden dat de verzoekende partij lijdt aan psychische problemen.

De bijgebrachte documenten zijn weliswaar nieuwe elementen maar vormen, zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, geen elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd als volgt: *“De documenten die u neerlegt kunnen de bovenstaande appreciatie eveneens niet wijzigen. De medische attesten die u neerlegt betreffen problemen die u heeft met uw oog en staan los van uw vrees ten aanzien van Griekenland. De brief van de gemeente Riemst mag dan wel aantonen dat u heden niet over een adres in deze gemeente Riemst beschikt, maar houdt eveneens geen verband met uw vrees ten aanzien van Griekenland. Tot slot legt u uw verblijfstitel in Griekenland neer, hetgeen de eerdere appreciaties van het CGVS enkel bevestigt.”* Daarenboven blijkt uit het medisch attest van 24 september 2021 dat de verzoekende partij op controle kwam voor een postoperatieve opvolging en waarin er meegedeeld wordt dat er een controle gepland wordt op de dienst op een termijn van vijf weken en een termijn van 5 maanden. Echter laat de verzoekende partij na om hierover verder informatie bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van een actueel probleem aan haar oog niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland.

Door louter te verwijzen naar de door hem neergelegde documenten en te stellen dat ze lijdt aan psychische problemen, brengt verzoeker geen concrete noch dwingende argumenten aan die deze pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Waar de verzoekende partij stelt dat een neef van haar in Griekenland ten onrechte werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 jaar, laat ze na dit te staven. De verzoekende partij toont met dit betoog geenszins aan dat zij omwille hiervan niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland alwaar zij internationale bescherming gekregen heeft.

Gelet op de eerder gedane vaststellingen in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek en gelet op voorgaande bevindingen inzake de inhoud en de beperkte bewijskracht van de documenten die hij voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers inconsistente verklaringen en de overige documenten uit het eerste beschermingsverzoek, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas noch op de mogelijkheid tot bescherming door de Griekse overheden.

5.3. De Raad herinnert eraan dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland en dat *in casu* wordt vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker niet langer als vluchteling zou erkend zijn in Griekenland.

In casu heeft verzoeker immers in 2019 door Griekenland internationale bescherming gekregen, meer bepaald de vluchtelingenstatus, hetgeen hij niet betwist. De Raad verwijst vervolgens naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. In weerwil van verzoekers verzuchtingen, komt het aldus aan verzoeker zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Verzoeker voert slechts een algemeen hypothetisch betoog, doch brengt geen valabele argumenten, noch concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Verzoeker brengt aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou (kunnen) beschikken.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist immers dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (*cf.* HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90 e.v).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigen van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

Met betrekking tot de vraag of de verzoekende partij nieuwe elementen heeft overgelegd om aan te tonen dat zij in de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, stelt de Raad het volgende vast.

Uit de door de verzoekende partij aangehaalde en geciteerde algemene en geactualiseerde landeninformatie kan niet blijken dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen waardoor verzoekende partij in geval van terugkeer naar dat land in een situatie terechtkomt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Wel blijkt dat in de praktijk statushouders in Griekenland in een situatie kunnen terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor er o.a. een risico op dakloosheid bestaat. De onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeftes zoals eten, onderdak en stromend water. De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Dat de situatie voor statushouders als dusdanig niet kan worden gekwalificeerd als tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, waarbij deze tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, neemt niet weg dat sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Het is dus noodzakelijk om het volgend verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker. Het komt daarbij verzoeker toe om in dit verband concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat hij bij terugkeer naar Griekenland niet zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die hem aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekende partij noch in het kader van haar huidig beschermingsverzoek noch in haar verzoekschrift zulke concrete elementen aanhaalt. Ook in haar aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, laat verzoekende partij dit na. Zij beperkt zich tot het citeren van recente, doch algemene landeninformatie zonder deze informatie in verband te brengen met haar individuele situatie en omstandigheden. De verzoekende partij brengt dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen, nu zij geen enkel concreet element aanvoert waaruit kan blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.4. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

5.5. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er *in casu* nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van voormeld verdragsartikel niet aan de orde.

5.6. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Bij het invullen van deze vragenlijst kreeg zij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon zij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoekende partij die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort, zoals verzoekende partij ook zelf aanmerkt in haar verzoekschrift. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige volgend verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing, nu zij ook in haar verzoekschrift blijft volharden in haar verklaringen als deze die zij heeft toegelicht tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 december 2021.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet redelijk is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.7. De in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 10 werkdagen, die begint te tellen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, betreft een termijn van orde. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd, voorziet de Vreemdelingenwet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd.

Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen. Aangezien de termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft, kan verzoekende partij evenmin inroepen dat ingevolge de niet-naleving van deze termijn enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Verzoekende partij kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar zij beargumenteert dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

5.8. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

5.9. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 5.9.

5.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5.11. Vermits de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming wordt bevestigd, kan hoe dan ook niet worden ingegaan op de vraag in het verzoekschrift om de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekende partij als vluchteling te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/3 respectievelijk artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.12. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS